

บทละครวิทยุเรื่อง "ชั่วโมงสุดท้าย"
สก กรูมโรทิก ประพันธ์บท แสดงที่สถานีวิทยุเรดิโอสาร
วันอาทิตย์ที่ ๓ มิถุนายน ๒๔๘๕

.....
ดนตรี

สวัสดีท่านผู้ฟัง

คณะดาราได้ไปเล่นอนุกรรมวิทยุในสเชมซันมาหลายครั้งแล้ว ในวันนี้
จึงขอเสนออนุกรรมชีวิตอีกแบบหนึ่งแก่ท่าน ซึ่งหวังว่า เรื่อง "ชั่วโมงสุดท้าย" นี้คงจะให้อะไรบางอย่าง
แก่ท่านไต่บ้าง ถึงแม้ว่า สก กรูมโรทิก จะใช้ฉากตัวละครไว้เพียง ๒ ตัวเท่านั้น ในการแสดงออก
ซึ่งชีวิตในเรื่องนี้ คือ

ลัคคา สารทายน	แสดงเป็น	คุณหญิงเกศินี
วลิต สนิธิรัตน์	"	หลวงเทพวิจารณ์

ดนตรี

เทพ -

ข้าพเจ้าคือหลวงเทพวิจารณ์ คนกินเบี้ยบ้านอายุเพียง ๔๓ ปี ข้าพเจ้าได้ลาออก
จากราชการเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๕ เพราะเป็นโรคประสาทและโรคหัวใจอย่างแรง
๖ สัปดาห์ในโรงพยาบาล ได้ทำให้ข้าพเจ้าได้รับประกาศนียบัตรฉบับหนึ่ง คือประกาศ
นียบัตรแห่งความเจ็บป่วยที่รักษายาก นายแพทย์บอกว่า สิ่งที่ชีวิตข้าพเจ้าต้องการ ก็คือ
การพักผ่อนในที่เงียบสงบ ข้าพเจ้าต้องเลิกทำงานอย่างึกะซาด งานคือยาพิษ นาย
แพทย์ฝรั่งเขาบอกว่า ถ้าข้าพเจ้าอยากตายข้าอีกสักหน่อย ก็จงเลิกทำงานเสีย.

ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อโชคกรรม ข้าพเจ้าเชื่อว่าในชีวิตของมนุษย์ทุกคนไม่มี
ใครใคร่อะไรมาเปล่า ๆ และไม่มีใครเสียอะไรไปเปล่า ๆ ข้าพเจ้าขอจะเป็นคนบา
ปเอามาก ๆ ก็คือเชื่อเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าถือว่าศรัทธาความเชื่อมั่นเป็นสมบัติของแต่ละคน
มนุษย์เราทุกคนมีชีวิตอยู่ได้ด้วยความเชื่อ ไม่มีใครมีชีวิตอยู่ตั้งแต่เกิดจนตายโดยที่ไม่มี
เชื่ออะไรเลย เพราะอย่างน้อยเขาก็ควรจะเชื่อว่าเขายังไม่ตาย ความหวังยังรอ
เขาอยู่ข้างหน้า.

แน่เหลือเกินไม่มีใครไคอะไรมาเปล่า ๆ และไม่มีใครเสียอะไรไปเปล่า ๆ นี่คือกฎแห่งคุณภาพของชีวิต ถ้าท่านไคอะไรมาอย่างหนึ่งท่านก็จะต้องเสียอะไรไปอย่างหนึ่ง แต่ที่ท่านเสียอะไรไปอย่างหนึ่ง ท่านก็ต้องไคอะไรมาอย่างหนึ่งเหมือนกัน กฎแห่งการตอบแทนเป็นกฎของธรรมชาติ เราไม่สามารถจะหนีกฎอันนี้ได้ ตราบใดที่เรายังเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งที่เป็นสมบัติของจักรวาล

ข้าพเจ้าได้พบการพิสูจน์ของกฎนี้อย่างชัดเจนเมื่อปีกลาย ปรัชญาการณครั้งนั้นได้พิสูจน์ว่า ทุกคนที่มามีชีวิต จะต้องไคหนี้เขา ไม่มีใครจะหนีหนี้ชีวิตไปได้เลย ข้าพเจ้าได้เริ่มบทพิสูจน์กฎแห่งชีวิตในบัดนี้.

.....

ในวงสังคมซึ่งจะเรียกว่าชั้นสูงหรือชั้นต่ำก็ตาม หลายคนอาจเคยได้ยินชื่อคุณหญิงเกิดขึ้นมาบ้าง สุภาพสตรีผู้นี้มีอายุอย่างน้อย ๓๕ ปี ซึ่งมากพอสำหรับการอ้างว่าเป็นสาวอย่างที่ไม่มีความจะไคพบกันอีก แต่จะอย่างไรก็ตาม ในวงสังคมเดียวกันว่าคุณหญิงเกิดขึ้นยังเป็นสาวอยู่ และบางทีอาจสาวมากกว่าสาวทั้งปวงก็ได้ ในประการแรก ไม่มีวีรกรรมแห่งความแค้นในนิพพานและแววตา ในประการหลัง คุณหญิงเกิดขึ้นยังคงรักษาความกระปรี้กระเปร่าไว้อย่างดีเลิศ โดยเฉพาะในหมู่พวกผู้ชาย ข้าพเจ้าเป็นผู้ชายคนหนึ่งทราบว่า คุณหญิงเกิดขึ้นมีความกระปรี้กระเปร่าเพียงไร ในบทบาทแห่งความรักของเธอ ข้าพเจ้าขอสารภาพอย่างเปิดเผยว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชายที่ไม่สนใจต่อคุณหญิงเกิดขึ้น ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่เพื่อวันนี้เพื่อวันเคียวมันอาจเป็นความต้องการของนายแพทย์ไคไค ที่ข้าพเจ้าจะต้องมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อวันนี้เท่านั้น เขาไม่ต้องการให้ข้าพเจ้ามีชีวิตกังวล ไม่ต้องการให้ทำงาน ไม่ต้องการให้คิดเขาบอกว่า ถ้าข้าพเจ้าสามารถทำให้ชีวิตไหลลงดอยไปในอากาศเหมือนปุ๋ยสาลีได้ ก็จะเป็นประโยชน์แก่ตัวเองอย่างมากมาย อนึ่ง , โรคหัวใจได้พบข้าพเจ้าใกล้เขาไปกับความตายมากขึ้นทุกวัน เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นความประสงค์ของข้าพเจ้าเองที่จะใช้ชีวิตให้หมดเปลืองไปอย่างทั่วทุกหนทั่วทิศ อย่างไม่แคร์ต่ออะไรทั้งสิ้น แม้สิ่งนี้จะหมายถึงศีลธรรมหรือกฎข้อบังคับที่เข้มงวดกวดขันที่สุด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ยากตาย ตายมานานแล้ว ยานึกและยาวิเศษของฝรั่งต่างหากที่ทำให้ข้าพเจ้ายังเดินไปมาอยู่ในโลกนี้ไคเหมือนหุ่นกระบอก.

แต่หลวงเทพวิจารณ์พินอยู่ในกายตัวของข้าพเจ้า เป็นคนที่เต็มใจสำหรับผู้หญิงทุกคน เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นของประหลาดที่คุณหญิงเกิดขึ้นจะหันความสนใจมาหาข้าพเจ้าและสนิทสนมกับข้าพเจ้าอย่างที่คุณหญิงเกิดขึ้นไม่คาดฝัน.

เรา.....คุณหญิงกับข้าพเจ้า ไม่มาหาต่อกันเกือบทุกวัน ข้าพเจ้าเป็นพอมายไม่มีข้อผูกพันกับใครจึงไม่ลำบากยากเย็นที่จะขับรถตระเวนไปกับคุณหญิงผู้ชั้นสูงผู้หนึ่งเมือง สำหรับตัวคุณหญิง ทั้งเมืองก็รู้กันว่าเจ้าคุณของเธอยังมีชีวิตอยู่ มีชีวิต ไม่มีสิ่งใดที่คุณหญิงต้องการ เจ้าคุณยังนอนหายใจอยู่ที่กฤดาสน์ร่ามนานกว่า

บาท ทรงชอยสนททอง ผ่านบางกะปิ ท่านมีบริจ, มีกล้องถ่ายภาพยนตร์, มีกอล์ฟ
ซึ่งให้ควมสำราญใจในวัย ๒๕ ปี ดีกว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในกายตัวของคุณหญิง
และอาจจะเป็นควมเหตุนี้เอง ในวงสังคมของชายโสคหรือไมโสคแต่ยังปรากเบรียว
อยู่คุณหญิง เกศินีจึงเป็นเทพธิดาที่ใจดีมีเมตตาอย่างสูง ซึ่งยากที่จะหาใครมาเทียบเคียง
ได้

อย่างไรก็ตาม คุณหญิงเกศินีได้ทำบาปมามากมาย และพวกผู้ชายที่พาเธอ
ตระเวนไปเที่ยวบางปูกออาทินจึกควรจะไ้ร่วมมือในการทำบาปด้วย บาปคือหนี้ชีวิต
หนี้ที่ต้องใช้ให้หมด เพราะไม่มีใครในโลกที่ไ้ไ้อะไรมาเปล่า ๆ โดยไม่ต้องเสียค่า
ใช้จ่ายซึ่งอาจหมายถึง เกียรติยศและชื่อเสียงก็ได้

ข้าพเจ้าเป็นผู้ขายคนหนึ่งที่ได้ทำมา และข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะชำระหนี้ของ
ข้าพเจ้าทุกโอกาสที่ฟาคินต้องการ แต่มันจะแปลกอะไรเล่าในเมื่อข้าพเจ้าเป็นคน
ที่กำลังจะตาย หัวใจข้าพเจ้ากำลังร้าว ข้าพเจ้าสามารถจะตายได้ทุก ๆ ขณะลม
หายใจ

แต่คุณหญิง เกศินีบอกข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าคงจะตายเข้าไปอีกหลายปี และตัว
เธอเองก็อาจจะพ้นจากบาป ถ้าเราจะพบกันเป็นชั่วโมงสุดท้ายและสุดท้ายจริง ๆ
เธอเชื่อว่าการคิดฉินใจครั้งนี้คงจะทำให้เธอไม่ต้องโชติชีวิตให้แก่ใคร

วันนั้นเรากลับจากบางปู แล้วก็เลยแวะบ้านข้าพเจ้าอย่างที่เคยปฏิบัติมาทุก
คราว คุณหญิงเกิดนี้ผู้มีอารมณ์แจ่มในชั้นบานขึ้นมาก เธอขี่และสูบบุหรี่ตลอดเวลา

(คนตรี)

เกอจีน

- จริง ๆ นะคะ เพท คินน์พอใจเหลือเกินที่เราได้ตัดสินใจเกิดขาด เรอคงไม่หว่า
คินน์หาโอกาสเอาตัวรอดนะคะ

1971

- ออ...ผมเข้าใจ คุณหญิงมีเจตนาที่ดีต่อทุกฝ่าย

၁.

— ออ...ผมเข้าใจ คุณหญิงมัจฉาคณาคศอยู่ฝ่าย
— คุณหญิงอีกแล้ว คิดมันไม่ชอบเลย บอกเธออีกครั้งแล้วว่าอย่าเรียกฉันว่าคุณหญิง

၇.

- โอ..ขอโทษที ที่รัก ไฉนผมละคิดปากเสมอ เคยเรียกมาหลายปี แตะ..นี่นะ
เกิดขึ้น, คุณได้คิดถั่วแล้วหรือ ซ

ก.

๒" ถอดอะไรคะ ?

ท.

- ถัดมาอะไรคะ ?
- คุณได้ปักใจแน่วแน่แล้วหรือว่าเราจะเลิกคิดต่อกัน

ဂ.

— ทำไมคะ ?

7.

- ทำไมคะ ?
- ผมหมายถึงไต่ความรู้สึกบางอย่างที่เราอาจรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ได้ คุณเชื่อไหมว่า บางครั้งเราก็หลอกตัวเอง

ဂ.

— คุณหมายความว่า คินันหลอกตัวเอง เช่นนั้นหรือคะ ?

7.

— ๓๓๖ —

เกศินี คิฉันแน่ใจว่าไม่ได้หลอกตัวเอง คิฉันได้ครองอย่างละเอียดแล้ว.

เทพ ครองว่าอย่างไร

เกศินี ก็คุณควรจะตอบได้ เราได้ทำสิ่งที่ผิดพลาดมานานแล้ว.

เทพ ผิด คุณเชื่อหรือว่าผิด

เกศินี ออ... ผิดอย่างไม่มีปัญหา คิฉันไม่อยากจะให้ความคิดเหล่านี้กลายเป็นบาปอย่างที่เรารู้จักจะตกไข่มไ้ได้ คิฉันกลัวว่าคิฉันจะต้องไข่มนี้ แต่ถาเราเลิกติดต่อกันเสียตั้งแต่วันนี้ บางทีสวรรค์อาจจะยกโทษให้เราได้.

เทพ ก็อาจเป็นได้ สวรรค์ควรจะยกโทษให้เรา (หัวเราะ) สวรรค์มีเมตตา เผลออีกหน่อยผมก็จะไปสวรรค์.

เกศินี เทพ.....ถามจริง ๆ เอะ เธอพอใจไหมที่เออ....เราจะเลิกเกี่ยวของกันในทางที่ผิด

เทพ ผมพอใจ

เกศินี คิฉันยังไม่แน่ใจว่าเธอพูดอย่างสุจริตใจ

เทพ ออ....สุจริตนี้... เกศินี คนอย่างหลวงเทพวิจิตรณ์ มีอะไรบางอย่างที่ไม่สุจริตใจ โอ้เรื่องผิดถูกเป็นอันเรื่องหนึ่ง

เกศินี คิฉันจำเป็นจริง ๆ ที่จะต้องตัดสินใจเลิกติดต่อกับคุณ เพราะ ...เพราะ...เออ... เพราะศฤงศลดาจะกลับจากฟิลิปปินส์

เทพ ผมทราบ เพื่อเกียรติยศของคุณศฤงศลดา เราควรจะเลิกติดต่อกัน (หัวเราะอย่างเย้ย)

เกศินี ค่ะ....เทพ เพื่อเกียรติยศของคุณสาวคนเียวของคิฉัน ศฤงศลดาเป็นเด็กดีมากนะคะ จู้นไม่ใช่หรือเทพ?

เทพ ผมเห็นเช่นนั้น คุณศฤงศลดาเป็นเด็กดีมาก ดูท่าทางจะเป็นคนมีวาสนา ...ผมหมายถึงอนาคต....จริงของคุณ คุณควรคิดถึงคุณศฤงศลดา คุณควรเสียสละความสุขส่วนตัวของคุณเพื่อคุณศฤงศลดา....~~พูด~~ (หยุดถอนใจ) นี่แน่ะ....เกศินี....ผมอยากถามคุณว่า ที่คุณเชื่อในตัวของคุณนะ...คุณเบื่ออะไร?

เกศินี เบื่ออะไร ? ถามได้ เธอก็รู้ไม่ใช่หรือเธอเจ้า คุณของคิฉันแกมีเมียเป็นบริจค์ เป็นมาเป็นกลองลายภาพยนตร์ แกไม่มีเวลาที่จะคิดถึงคิฉัน แล้วใครละจะอดทนได้ คิฉันเหงาจะตายเสียแล้ว

เทพ ผมเข้าใจ แต่เท่าที่ผมมองเห็น ผมรู้สึกว่าคุณเป็นคนดีมาก เป็นผู้ใหญ่น่านับถือ

เกศินี ความดีไม่ใช่ความสุข หรือเรออีกว่าความดีเป็นความสุข

เทพ แต่ผมเข้าใจว่า ผู้หญิงจะหาผู้ที่ใจดีเหมือนเจ้าคุณไคยาก

เกศินี (หัวเราะ) เธอไม่เคยเป็นผู้หญิงเลย เทพ, เธอเป็นผู้ชาย จึงไม่รู้ในชีวิตของการเป็นผู้เมีย ผู้หญิงเขาต้องการอะไรบางอย่าง

- ท. - อย่าถูกผม.....ผมรู้จักผู้หญิงดี
- ก. - แต่เธอไม่รู้ว่าคุณหญิงต้องการอะไร ?
- ท. - (หัวเราะ) อาจจะเป็นได้ ผมไม่รู้ คุณผู้หญิงต้องการอะไรเล่า?
- ก. - ออ ผู้หญิงเขาต้องการการพะเนาะพะนอ เขาไม่ต้องการผู้ชายที่เป็นท่อนไม้
- ท. - (หัวเราะ) อย่างผมนี้เป็นไง ?
- ก. - อย่างเธอนี่แหละหรือ (หัวเราะ) เธอก็รู้ว่าเธอเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์ เสน่ห์ของผู้ชายไม่จำเป็นต้องเกี่ยวกับรูปร่าง หรือกับเงินทอง ฉันพูดไม่ถูกหรอก
- เทพ - ผมเข้าใจ แปลว่าผู้ชายจะสนใจเพียงไร แต่ถ้าไม่รู้จักเป็นผู้ชาย คือไม่มีเสน่ห์ ก็ใช้การไม่ได้ใช่ไหมละ
- เกศินี - สำหรับฉัน.... บอกตรง ๆ ว่าใช่
- เทพ - นาสงสารท่านเจ้าคุณ ท่านเป็นคนดีเหลือเกิน ผมเป็นคนชั่ว จะเปรียบกับท่านไม่ได้เลย แต่คุณกลับมาสนใจกับผม
- เกศินี - นั่นมันเรื่องของหญิง โดยฉะเพาะอย่างยิ่ง ผู้หญิงอย่างคุณหญิง เกศินี....
- เทพ - (หัวเราะดัง) เราไม่ดื่มฉลองชั่วโมงสุดท้ายกันหรือ คิม...สำหรับชั่วโมงสุดท้ายที่เราจะอยู่ด้วยกัน
- เกศินี - ชั่วโมงสุดท้าย...(เสียงแก้วกระทบกันดังกริ๊ก) นี่สำหรับชั่วโมงสุดท้าย ชั่วโมงของความสุข แลวก็....อะไรนะคะ เทพ.... ออ ชั่วโมงของการตัดสินใจว่าจะไม่ทำบาปอีกต่อไป
- เทพ - เออ...นี่นะคุณหญิง เอ๊ย เกศินี คุณเข้าใจแล้วหรือถ้าเรานานชั่วโมงสุดท้ายนี้ ไปได้โดยไม่ทำบาปอีก ไม่ทำจนตลอดกาล เราจะไม่ต้องใช้ที่นี่
- เกศินี - ฉันอยากจะเชื่อเช่นนั้น โช โครบางกะที่ไม่เคยทำอะไรผิดเลย มันก็ต้องผิดด้วยกันทุกคนตามมากและน้อย อารมณ์ของเรานั้นอยู่หนึ่ง ๆ ไม่ได้ มันเป็นเรื่องของเสรีภาพที่กฎหมายเขาควบคุมไม่ถึง ปัญหาฉันอยู่ที่ว่าเมื่อทำผิดแล้วเราแก้ไคหรือไม่ ถ้าเราแก้ไคสวรรค์ท่านก็ควรจะเมตตาบาง
- เทพ - (หัวเราะอย่างขัน) คุณคิดหรือว่าเราได้แก้ความผิดของเราไคแล้ว
- เกศินี - ออ....ทำไมจะไม่คิด ฉันไม่คิดต่อกับเธออีกต่อไป เรื่องมันก็จะจบลงเพียงนั้น
- เทพ - ผมเชื่อว่าคุณจะไม่คิดต่อกัน ผมรู้ว่าผมหมดสมรรถภาพแล้วที่จะทำตัวให้เป็นเสน่ห์แก่คุณไคอีกต่อไป มันช่วยไม่ได้ ผมเห็นใจ เราคิดต่อกันมาปีกว่าแล้วถึงเวลาที่เราจะแยกกันเสียที
- เกศินี - เทพ....นี่เธอหมายความว่าอะไรคะ ?
- เทพ - (หัวเราะ) หมายความว่าผมเริ่มเบื่อผม แล้วผมก็เริ่มเบื่อคุณ
- เกศินี - อุตตาย...เธอเบื่อฉันแล้วหรือเทพ ?
- เทพ - ผมเบื่อ...เพราะคุณเบื่อ.

- ก. - ไม่จริง... เทพ ไม่จริงเป็นอันขาด โช... เรอมองไม่เห็นความจำเป็นหรือที่เรา
จะทองเล็กเกี้ยวของมัน ศกุนตลาจะมาจากโกลบปิส คิณทนความรู้สึกผิดชอบของ
ตัวเองไม่ไค ฉาศกุนตลาว่าแม่ของแก..... อ้อ... อยาพูดเลย แลวกก็ฉาคคนอื่น
เขารู้วาคิณกับเธอ.... เออ.ศ.. เกิดมาเกี้ยวของมันอย่างนี้... ศกุนตลาจะเอา
หน้าไปไว้ที่ไหน
- ท. - (หัวเราะ) จริงซี.... ศกุนตลาจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน อ้อม... ก็น่าเห็นใจ คุณ
รักศกุนตลาเหลือเกิน ก็เป็นธรรมชาติ เมื่อกี้จะต้องรักลูก แค้นแฉะ เกศินี คุณเชื่อ
ใจตัวเองแลหรือวาคูไม่ได้หลอกดวงตัวเอง
- ก. - เอะ.... ก็เธอถามที่หนึ่งแล้วเมื่อ กิณจะมาหลอกดวงตัวเองเพื่ออะไรกัน
- ท. - ผมหมายความว่า คุณหญิง.... เออ... คุณอาจไม่เข้าใจวาค.... เออ..... เออ
- ก. - ไม่เข้าใจอะไรคะ..?
- ท. - ไม่เข้าใจวาคคุณต้องการอะไร ?
- ก. - ก็คิณต้องการอะไรเล่า ?
- ท. - คุณบอกเมื่อกี้ว่า ผู้หญิงต้องการการการพะเนาะพะนอ
- ก. - ถูกแลเทพ
- ท. - แลว่าคุณกลับไปหาท่านเจ้าคุณซึ่งมีอายุถึง ๖๕ ปี คิณบริจเหมือนตักยานี ไม่สนใจ
กับคุณเลย คุณจะทนไหวหรือ ?
- ก. - เพื่อศกุนตลา... คิณทนไค
- ท. - แนหรือ.... เกศินี
- ก. - ออ... แน เอะ..... เธอถามทำไมคะ เทพ ?
- ท. - ที่ถามก็เพราะเกรงวาคจะไม่แน
- ก. - อะไร... ไม่แน
- ท. - การทนอยู่กับตัวของ คุณ เพื่อศกุนตลา
- ก. - เธอหมายความว่า..... เออ..... เราควรจะติดต่อกันอีกใช้ไหมเมื่อคิณทนเปื้อ
เจ้าคุณไม่ไค
- ท. - เปล่า ผมไม่ไคหมายความว่าเช่นนั้น ผมไคทำบาปมามากแล พอกันที เพียงเท่านั้น
ผมก็จะต้องขึ้นตนงิ้วหลายสิบหลายร้อยชาติอยู่แล้ว ผมจะไม่ขอติดต่อกับคุณแน่นอน
- ก. - ฉางั้น เธอหมายความว่าอะไรคะ เทพ ?
- ท. - เกศินี อยาโกรธนะ ไหมผมถามอะไรสักคำไคไหม ?
- ก. - เธอจะถามอะไรคะ ?
- ท. - คุณรู้จักกับบรรพชิตไม่ไชหรือ ?
- ก. - บรรพชิต คี... รู้จักก็ เธอถามทำไม
- ท. (หัวเราะ) ถามทำไมนะหรือ ? ก็ถามบางซี ผมเห็นคุณสนิทกับเขาจนใคร ๆ
พากันไปแซ่ไปหมกตลอดสองเดือนมานี้

- ก. — เหนือเธอหมายความว่าอะไร ?
- ท. — โกรธแล้ว เกตุนี , ไหมละ โกรธแล้ว ผมว่าแล้วเชียว คุณจะต้องโกรธ
- ก. — คินันไม่ได้โกรธ
- ท. — เสียงออกเสียงอย่างนั้น ไม่โกรธยังง
- ก. — บอกว่าไม่ได้โกรธ คินันจะโกรธทำไม
- ท. — แต่ผมรู้ว่าคุณโกรธ โกรธเพราะผมแทงใจคำ
- ก. — เพพ เธอจะเอาใหญ่เสียแล้ว
- ท. — ไหมละ คนไม่โกรธ ไม่โกรธ.....เซอ อย่าพูดเลยนะ มื่ออย่างหรือไม่โกรธ
ยังกะว่าคุณนะใจเย็นเสียเต็มประดา ผมขอโทษนะที่ถามอย่างขวานผ่าซาก แต่มัน
อยากรู้ ผมอยากทราบว่าที่คุณจะผละจากผมไปครั้งนี้ เพราะศกุนตลาถูกสาวของคุณ
หรือเพราะเจ้าหนูมรวรพันธุ์คนนี้ มันอ่อนกว่าคุณตั้งรอบ
- ก. — (อึ้งแต่ระงับใจ พูดเสียงเบา) นี่เพพ เรามาพูดกันให้เข้าใจดีกว่า ฉันไม่อยากจะ
โกรธเธอ เธอเข้าใจผิด
- ท. — (หัวเราะ) ผิดหรือ ? ในที่สุดผมก็เป็นฝ่ายผิดตามเคย.....เข้าใจผิด...ฮะ...ฮะ...
เข้าใจผิด... หลวงเทพวิจารณ์บุรุษมีตาเหมือนตาเหยี่ยว เข้าใจผิด ...ถ้าผม
เข้าใจผิด ผมก็เป็นหลวงเทพไม่ได้
- ก. — (ระงับอารมณ์) เพพ... เธอพูดตามอารมณ์ เธอนอนพักเสียให้สบาย แอ้ว
พูดกันใหม่เมื่อเธอมีอารมณ์ดีกว่านี้
- ท. — ออ.....ไม่ตอง ขอไหม้นเป็นชั่วโมงสุดระหว่างคุณกับผมดีกว่า อย่าไหม้นยืดยาวต่อไป
เลย ผมพอแล้ว
- ก. — ไม่ใช่, เพพ คินันไม่ต้องการจะให้เข้าใจผิด
- ท. — ผมเข้าใจถูก
- ก. — อารมณ์เธอไม่ดีเสียเลย เธอหึงหวัรพันธุ์ใหม่ ?
- ท. — ถูกแล้วหึง.....
- ก. — (หัวเราะอย่างใจเย็น) พี่..หึงหึงเด็กอายุ ๒๐ ก็ได้ เด็กอย่างวรพันธุ์นั้นรักไม่
ลงหรอก
- ท. — (หัวเราะ) แล้วกันนี้ ทำไมถึงง้อยงั้นเล่า, เกตุนี เด็กอย่างวรพันธุ์คุณควรจะรัก
สมารถอย่างววยวาย เตนร่าเป็นไฟ งานไหนงานนั้นไม่มีขาด มันเหมาะกับความ
ประสงค์ของคุณเสียนี้กระไร วรพันธุ์อายุอ่อนกว่าผมอย่างน้อย ๒๐ ปี
เขาจะทำให้คุณมีชีวิตชีวาขึ้นอย่างพรรณาไม่ได้ที่เดียว
- ก. — (หัวเราะแกล้ง) เธอพูดเช่นนี้ ถ้าเป็นผู้หญิงอื่น เขาโกรธเธอตาย นี่คืเป็นฉัน
โกรธไม่ลง..... อยากจะขึ้นมากกว่า
- ท. — ขึ้นความงอคับขบของหลวงเทพวิจารณ์ใช่ไหมละ ?
- ก. — ก็อยากจะหมายความว่าอย่างนั้น

- เทพ - (หัวเราะ) ออ... แปลว่าหลวงเทพวิจารณ์คนนี้ไม่รู้อะไรเสียเลย ไม่รู้จนกระทั่ง
เรื่องที่คนเขาซุบซิบกันทั่วเมือง
- เกศินี - เทพ... เธอจะมากไปเสียแล้ว (โกรธ)
- เทพ - ก็หรือไม่จริง คุณรู้ไหมว่าคนเขาพูดกันว่าอะไร เรื่องวรพันธ์กับคุณที่บางปูเมื่อ
อาทิตย์ที่แล้ว
- เกศินี - (นิ่ง... ระวังใจ) เขาพูดว่าอะไร ?
- เทพ - เขาพูดว่าคุณกับวรพันธ์รักกัน
- เกศินี - บ้า... เขาจะมาตรัสรู้ได้อย่างไร ว่าฉันรักวรพันธ์หรือเกลียดวรพันธ์
- เทพ - (สงบใจ ทำเสียงเบา) วันอาทิตย์วันนั้น... วรพันธ์แสดงตัวเป็นเจ้าของตัวคุณ
อย่างเต็มที่ เขาพาคุณลี้ไปบนฟลอร์เหมือนเจมาทหนุ่มที่กำลังคะนอง แล้วก็....
หลวงแกลว เพื่อนเก่าของคุณก็เมามาก.... หลวงแกลวจะเขามาคัดแบบในหนัง
แล้ววรพันธ์ก็ชกหลวงแกลวปากฉีก.... เหตุการณ์เหล่านั้นคนเขาพูดกันทั่วเมือง
- เกศินี - ก็มันจะปลาคะไร ? ไม่เห็นแปลก คนเมาอย่างหลวงแกลว หยาบคาย....
ก็ควรแล้วที่จะถูกชกปาก
- เทพ - ออ.... คุณเกลียดหลวงแกลวเสียแล้วหรือ ? อีกหน่อย ถ้าใครเขามาชกปากผม
บ้าง คุณก็คงจะสมำหน้าผมอย่างที่คุณสมำหน้าหลวงแกลว
- เกศินี - ขวางเหลือเกิน เทพ นี่เธอเมาเหล้าใช้ไหม ?
- เทพ - (หัวเราะคัง) หลวงเทพวิจารณ์ไม่เคยเมาเหล้า ผมสติดีเสมอ
- เกศินี - สติดีทำไมพูดรวนอย่างนี้ เราอย่าพูดกันดีกว่า
- เทพ - ไหมละ.. โกรธแล้ว ไหมละ อย่าพูดเลยนะ คุณนะใจเย็นไม่พอจนถึงกับไม่
โกรธหรอก อยากฟังต่อไปไหมละ ว่าทำไมคนเขาถึงพูดกันแซ่ไปหมด มันไม่ใช่
เหตุการณ์ธรรมดาละ คุณหญิง ผมเป็นห่วงเกียรติยศของสกุลตลา ลูกสาวสวยของคุณ
- เกศินี - เขาพูดก็ข้างเขา เรื่องมันไม่จริง
- เทพ - แต่จะอย่างไรก็ตามเถิด ไหมผมถามคุณอีกประโยคได้ไหม ?
- เกศินี - เธอจะถามอะไร ?
- เทพ - คุณรักวรพันธ์หรือเปล่า ?
- เกศินี - ไม่ไคร้
- เทพ - ก็ไม่จำเป็นหรอกสำหรับความรัก เคยมาก่อน, อย่าเพิ่งโกรธ ขอถามอีกนิก
เถอะ คุณรู้ไหมว่า เจาหนุ่มวรพันธ์มันรักคุณมาก.. รักอย่างหลงใหลทีเดียว
- เกศินี - เขาอาจจะรักฉัน มันช่วยไม่ได้ ใครจะห้ามความรู้สึกของเขาได้ แต่ฉันไม่ได้
รักวรพันธ์
- เทพ - ผมก็บอกแล้วว่า ความรักนั้นไม่จำเป็นต้อง เอาละ.. ขอพูดอีกนิกเถอะ คุณรู้ไหม
ว่าวรพันธ์ หึงกับคุณระมัดเลย
- เกศินี - นั่นมันเรื่องของเขา

- เทพ - คนซึ่งมีอย่างวรพันธุ์เป็นอันตราย
- เกศินี - ก็ช่างเขาประไร
- เทพ - เปลา.. เปลา ผมไม่ไค้หมายความว่าวรพันธุ์จะไปชกปากผมหรือหลวงแก้วเข้าอีก
ผมหมายถึงคุณ
- เกศินี - เธอหมายความว่าอะไร
- เทพ - หมายความว่าเธออาจทำให้คุณเจ็บตัวไค้
- เกศินี - คิดจะไปทำอะไรให้เขา เขาจึงจะมาทำให้ฉันเจ็บตัว
- เทพ - ผมรู้ว่าเขาเคยชกคุณครั้งหนึ่ง หลวงแก้วเล่าให้ฟัง.. เขาชกคุณค่อนหาหลวงแก้ว
- เกศินี - เทพ...มันมากไปแล้ว
- เทพ - เกี้ยวก่อน ยังไม่มากหรอก ผมรู้ว่า วรพันธุ์พูดถึงผม
- เกศินี - เทพ
- เทพ - เขาพูดว่าถ้าคุณไม่เลิกเกี้ยวของกับผม เขาจะยิงคุณทิ้ง
- เกศินี - เทพ... นี่เธอเอาอะไรมาพูด
- เทพ - คุณรักเขา แล้วก็...คุณกลัวเขา เพราะฉะนั้นคุณจึงพยายามมาขอเจรจาลีกกับ
กับผมในวันนี้
- เกศินี - บ้า... เอาที่ไหนมาพูด เธอถูกฉฉฉฉไปเสียแล้ว เทพ
- เทพ - ผมถูก ถูกแล้ว...ถูก ไม่ไค้คุณคิด เจ้าวรพันธุ์คนนี้ ผมรู้จักนิสัยมันดี
มันเป็นลูกนักเลง เลือดพอมืออยู่เต็มตัวทีเดียว ผมจึงว่ามันเป็นคนมีอันตราย...
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับตัวคุณ
- เกศินี - เราเลิกพูดกันดีกว่า
- เทพ - ถูกแล้ว เรากำลังจะเลิกพูดกันอยู่แล้ว ชั่วโมงสุดท้ายของเรา กำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว
นี่นะ เกศินี... ผมขอเตือนคุณ ถ้าคุณคบกับเจ้าวรพันธุ์ คุณจะต้องระวังตัว.....
คุณจะต้องไม่ทำใ้มันถึง
- เกศินี - เทพ เราพูดกันมานานแล้ว ไม่ไค้ประโยชน์อะไรเลย คิดฉันอยากจะจากกับคุณด้วย
ความชื่นใจ อยากจะอยู่กับคุณจนเก่า อยากจะให้ชั่วโมงสุดท้ายของเราให้คุ้มค่า
ที่สุดแล้ว...มันไม่มีประโยชน์อะไร เราไม่ไค้ให้ความชื่นใจอะไรแก่กัน เรา
ทะเลาะกันตลอดเวลา คิดฉันคิดว่า... เราควรจะแยกกัน
- เทพ - ถูกแล้ว เราควรจะแยกกัน เราไค้เดินทางมาถึงทางแยกแล้ว เกศินี ชั่วโมงสุดท้าย
ไค้มาถึงแล้ว ขอคุณจงไปควยความสุขสำราญ แล้วก็อย่ามาเยี่ยมผมอีกเป็นอัน
ขาด
- เกศินี - คิดฉันอาจจะมากไค้
- เทพ - คุณต้องไม่มา
- เกศินี - ทำไมคะ... เทพ
- เทพ - ถ้าคุณขึ้นมา ชีวิตคุณจะสั้น

- เกศินี - คุณจะยิงฉันทิ้งใช่ไหมละ ?
- เทพ - คนอย่างหลวงเทพวิจารณ์ไม่ยิงใครทิ้งหรอก เจ้าวรพจน์นั่นแหละมันจะยิงเอา
- เกศินี - เอะ... วรพจน์อีกแล้ว
- เทพ - อ้าว.... ไม่เชื่อหรือ ผมไค้ยินหลวงแก้วพูดว่า เจ้าวรพจน์มันซุ่มคุณ ถ้าคุณขึ้นมาขานผมอีก มันจะตามมายิงคุณทิ้งเสีย
- เกศินี - (นิ่ง) จริงเขาพูด
- เทพ - ไหมละ.....
- เกศินี - แต่ไม่เป็นการประหลาด วรพจน์ไม่ได้มาเป็นอะไรกับฉันนี่คะ เทพ เขาจะมาทำอันตรายใหญ่ไม่ได้แน่
- เทพ - ออ... คนอย่างวรพจน์ทำได้
- เกศินี - ฉันไม่เชื่อ
- เทพ - คุณเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่คุณต้องไม่มาบ้านผมอีก นี่ถึงชั่วโมงสุดท้ายของเราแล้ว สวัสดิ์ เกศินี
- เกศินี - สวัสดิ์ ค่ะ..... เทพ
(เสียงลูกจากเก้าอี้ เสียงเค้น เสียงประตูเปิดและปิด)
(เสียงผีเตาเทพเค้นกลับไปกลับมาสัก ๔ วินาที ปากบอกว่า "จบเกมกันที..ชั่วโมงสุดท้าย...อะ...อะ..." ทำเสียงหัวเราะอย่างแกล้งกัน)
(ทันใดนั้นก็มีเสียงปืนดังขึ้น ๓ นัดซ้อน เสียงผู้หญิงร้องกรีด เสียงคำรวจเป่านกหวีดคนกรี.....)
- เทพวิจารณ์ - ท่านผู้ฟังที่รัก คุณหญิงเกศินีได้ถึงชั่วโมงสุดท้ายของเธอแล้วที่หน้าประตูบ้านชาฟเจ้านั่นเอง ชาฟเจาเผ่นออกไปดูเมื่อไค้ยินเสียงปืนและนกหวีด ภาพที่แลเห็นเป็นภาพที่ทำให้ชาฟเจายืนตลึงอยู่ตรงปากประตูบ้านนั่นเอง คุณหญิงเกศินีนอนหงายแน่นิ่งอยู่บนทางเท้าริมถนน วรพจน์ยืนถือปืนอยู่ข้างมูอิคคันดำ...ยืนอยู่เช่นนั้นจนคำรวจเขามาลากเอาตัวไป....
- ทุกคนคงใจหนึ่ ไม่มีใครไค้อะไรมาเปล่า ๆ และไม่มีใครเสียอะไรไปเปล่า ๆ นี่คือนิกฎของธรรมชาติ ที่ไม่มีใครจะหนีไปไหนได้..

ลัทธิ ศาสดาจารย์ เป็น คุณหญิง เกศินี

เพลงในฉบับแรกคือ "หวานชื่น" ในละครเรื่อง คาราวัลย์

อันดับที่สองเพลง "หัวใจทรمان" ในละครเรื่อง "เงือกน้อย" ขับร้อง

อันคับค่อไปขอเชิญท่านฟังเพลงในรศไทยเดิม ซึ่งประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง

✶ ต่อไปนี้เป็นเพลงหม้อข้าวร้องประสานเสียงชื่อ "สายลมเย็น" ในละครเรื่อง "แผ่นดินแห่งความฝัน"

อันดับต่อไปได้แก่เพลง "งามอน" ในละครเรื่อง "แผ่นดินแห่งความฝัน"
อัครเรก จันทระเรื่อง เป็นผู้ขับร้อง

เพลงต่อไปจัดเป็นเพลงพิเศษของรายการนี้ เพราะเป็นเพลงใหม่ซึ่ง

เพลงในอันดับสุดท้ายเป็นเพลงหมอลำชื่อ "...จ๋อ...จ๋อ..." ในละครเรื่อง
สร้อยไข่มุกต์ ฉะนั้นการวัดค่าของเพลงนี้ อาจจะต่างจากเพลงอื่น ๆ

12